

LOKALNA ZAJEDNICA

Podrška osnovnim školama u Varešu

Kao društveno odgovorna kompanija Eastern Mining s velikom pažnjom pristupa, prepoznaće i podržava obrazovanje mladih ljudi. U skladu sa svojom strategijom nastoji da bude u partnerskom odnosu sa zajednicom. S tim u vezi, kompanija je donirala dvjema osnovnim školama u Varešu i Vareš Majdanu dezinfekciona sredstva i jednokratne maske kako bi što uspješnije odgovorili COVID izazovu.

Kompanija će i u daljem toku svog poslovanja akcenat staviti na afirmaciju mladih ljudi kroz obrazovni proces jer upravo su mlađi, obrazovani ljudi ključ uspjeha zajednice.

Promocija kulturnog i tradicijskog bogatstva u MZ Pržiči

Podrška lokalnoj zajednici u aktivnostima naše kompanije nešto je čime se ponosimo. Bez obzira promoviramo li svoje sudjelovanje u lokalnoj zajednici kroz očuvanje kulturnih vrijednosti ili zajedničkim organiziranjem događaja, kontinuirano nastojimo postati njen neizostavni dio. Da bi se održala ova veza, ključna je aktivna saradnja između EM kompanije i lokalne zajednice. Ova saradnja predstavlja poveznica koja spaja dvije strane u postizanju zajedničkih interesa. Tako smo uz podršku žena mjesne zajednice Pržiči organizovali zakusku za sve članove Odbora za odnose sa lokalnom zajednicom u Domu kulture Pržiči, te su pored ovih članova i naši drugi poslovni partneri imali priliku upoznati se kulturnim i tradicijskim bogatstvom ovog kraja kroz posjetu Etno muzeju na Pržićima. Sama činjenica da u ovom muzeju ima preko hiljadu eksponata govori o njegovoj važnosti, ali i velikim naporima lokalnog stanovništva da svoju tradiciju i kulturu očuvaju i zaštite od zaborava. EM će i dalje biti prepoznatljiv po promociji kulturnih i tradicijskih vrijednosti lokalnog stanovništva.

Anketiranje domaćinstava u neposrednoj blizini lokaliteta Rupice

Kako bi se utvrdio trenutni status socioekonomskih karakteristika zajednica na koje Projekat ima uticaj, tokom mjeseca oktobra izvršeno je anketiranje domaćinstava koja se nalaze u neposrednoj blizini lokaliteta Rupica. Aktivnosti anketiranja su provedene od strane Rudarskog instituta Tuzla, te je ukupno anketirano 54 domaćinstava i to u sljedećim selima: Semizova Ponikva, Položac, Osredak, Pogar, Gornja i Donja Borovica. Anketiranje domaćinstava predstavlja važan alat za dobijanje tačnih informacija o socioekonomskim karakteristikama područja te omogućava procjenu potencijalnih uticaja Projekta na navedene zajednice. Anketiranje je uspješno provedeno uz saradnju lokalnog stanovništva koje je prepoznalo dobrobit ovog procesa.

INTERVJU SA STJEPANOM ŠIMIĆEM

Želim da Vam se zahvalim na Vašem izdvojenom vremenu i tome što ćete govoriti za četvrtu izdanje našeg Eastern Mining biltena o svom iskustvu i zaposlenju, a koji je u sklopu projekta "Living history project". Za početak recite nam nešto više o sebi?

Ja sam Stjepan Šimić – Pepi, rođen u Varešu 1967. godine. Trenutno radim na poziciji projekt menadžera u Centru za kulturu Vareš i organizator sam Likovne kolonije u Borovici.

Šta je bio Vaš prvi posao?

Moje prvo zaposlenje je bilo u oblasti rudarstva. Naime, nakon završene Srednje rudarske škole u Varešu stekao sam zvanje rudarski tehničar i prijavio sam se na konkurs za rad u Rudniku olova, cinka i barita Energoinvest. Nakon tri mjeseca probnog rada na različitim pozicijama, dobio sam posao na švedskom stroju Karijer gdje sam radio rentgensko snimanje uzoraka, obradu podataka i hemijsku analizu iz procesa proizvodnje na flotaciji. U Energoinvestu sam radio dvije i po godine, odnosno do prestanka rada firme.

Koliko je ljudi bilo zaposleno u sektoru u kojem ste Vi bili zaposleni?

Nas je bilo petero, a pored toga u naš sektor su dolazili drugi uposlenici koji su uzimali uzorkе za obrađivanje u laboratoriji. Nije nas bilo mnogo, ali imali smo jako lijepo okruženje i saradnju sa svim uposlenicima – bili smo pravi tim.

Da li je neko od članova Vaše porodice ili rodbine radio u rudniku?

Ne, niko od moje porodice nije bio zaposlen u Energoinvestu, ali obzirom da moje porijeklo vodi iz Borovice, ja potičem iz rudarske porodice – moj djed, stric i tata su bili rudari.

U vremenu kada ste Vi radili u Rudniku olova, cinka i barita da li je bilo zaposlenih žena?

Bilo je mnogo zaposlenih žena u rudniku. Obrazovanje je pratilo zanimanja koja žene mogu obavljati, a većina njih je bila oplemenjivajući mineralnih sirovina sa završenom školom u Varešu. Pored toga, žene sa završenom gimnazijom ili srednjom ekonomskom školom su radile u uredima. Bilo je tu i rudarskih i hemijskih inženjera, također.

Šta Vam se najviše sviđalo u Vašem poslu, zbog čega ste voljeli da radite?

Raditi u Energoinvestu je bilo interesantno, a ono što mi se najviše sviđalo je ta saradnja sa kolegama i pozitivna energija u firmi. Kada imate tu kombinaciju na poslu, onda ništa nije teško pa čak i kada je bilo finansijskih poteškoća, mnogo znači kada imate osobe sa kojima rado izvršavate radne zadatke.

Kada pogledate na život nekad i sad, na području općine Vareš, možete li napraviti poređenje?

Ne mogu trenutno napraviti poređenje, ali sa aktivnostima kompanije Eastern Mining i ponovnog vraćanja rudarstva na ovaj prostor mislim da bi se Vareš mogao vratiti među prvih pet općina u BiH po stepenu razvoja.

Kako je Vareš izgledao na vrhuncu svoje moći u doba kada je radio rudnik olova, cinka i barita?

Vareš je tada izgledao neopisivo, rekao bih sjajno. Imali smo jake institucije, zatim Rudnik, Željezar, koji su zapošljavali većinu stanovništva i koji su iz svojih prihoda osiguravali čitavoj društvenoj zajednici ono što joj treba. Bili smo napredni i u segmentu kulture, sporta, umjetnosti i u sektoru socijalne zaštite također. Svaku večer su ulice bile pune šetača, objekti puni gostiju, Radnički dom i Partizan su bili mesta gdje su se okupljali i mlađi i stari, tu smo imali smo razne sekcije muzičku, dramsku, likovnu i folklor.

Kada su Rudnik i Željezara radili, je li se polagalo dovoljno računa o zaštiti okoliša i poštivanju tadašnjih zakona te oblasti?

Nisam upoznat sa tim zakonima, ali gledajući subjektivno, mislim da nije, bilo je bitno proizvoditi i plasirati gdje treba i šta treba. Mi pamtimo kako zagađen Vareš Majdan zbog Visoke peći, stare tehnologije, snijeg je bio crn u Majdanu od čadi, visoke peći, željeznice i slično. Dešavala su se ona "Jutra u magli" kao iz pjesme Idola, tako da po tim nekim slikama znamo da nije bila razvijena svijest o ekološkim standardima koji su sigurno postojali, kakvi ja ne znam, ali ono što bih želio istaći jeste da vaša tvrtka i svi ostali koji rade prvo posvete pozornost zaštiti okoliša, zaštiti voda.

Rekli ste da trenutno radite kao projekt menadžer u Centru za kulturu u Varešu te da ste organizator Likovne kolonije u Borovici, možete li nam reći nešto više o tome?

Moj svijet umjetnosti počinje negdje završetkom srednje škole kad sam često crtao i slikao. Bio sam član likovne sekcije u Radničkom domu gdje sam se upoznavao sa raznim materijalima. Umjetnost je postala moja ljubav. Dok sam živio u inostranstvu, organizovao sam samostalne i grupne izložbe. Po povratku u Vareš, zaposlio sam se u Centru za kulturu, a projekat Likovna kolonija je počeo i prije kada sam odlučio da želim stvarati u svojoj zemlji i u svom Varešu. Likovna kolonija je projekat koji je jako dobro primljen kod struke i kod kolega, i u par godina smo prepoznati kao jedna od vodećih kolonija na ovom području. Prepoznati smo i kao projekat od značaja za BiH i FBiH jer okupljamo i međunarodne umjetnike tako da su u Borovicu dolazili i gostovali umjetnici iz Austrije, Slovenije, Hrvatske, Bugarske, Ukrajine, Srbije, Makedonije, BiH i uviđek se trudim da naši ljudi iz Vareša budu uključeni u te akcije. Ove godine nažalost, zbog ovih uslova kakvi jesu nismo mogli nikoga ugostiti.

Imate li neku poruku za mlade ljude koji tek počinju graditi svoje karijere?

Rudarstvo jeste težak zanat, u Varešu ta škola odavno ne postoji, tako da smatram da bi se trebala omogućiti neka prekvalifikacija za mlade ljude koja bi mogla biti dio programa centra za kulturu jer bi na taj način mladi imali priliku da ostanu u svom gradu. Svima nam je poznat trend migracija, posebno mladih ljudi, što iz potrebe, što iz avanturističkih poduhvata, a uz stabilnu finansijsku situaciju i priliku da rade i da se usavršavaju u svom gradu, neće imati potrebe da odlaze.

Hvala Vam na Vašem izdvojenom vremenu uz nadu da će se ova saradnja i dalje nastaviti i unaprijedivati.

Hvala Vama. Meni je draga da se ovaj Projekat dešava u našem Varešu te da ćemo i dalje imati dobru i uspješnu saradnju kao i do sada. Iako ste se od vas mnogo očekuje, mislim da ste čak i u ovoj fazi istraživanja dovoljno dali i imali senzibiliteta za društveno odgovorno poslovanje.

Sretna i uspješna Nova 2021!

*Uz želje da bude ispunjena dobrim zdravljem,
ljubavlju te poslovnim i privatnim zadovoljstvom!*

INTERVJU SA VILDANOM MAHMUTOVIĆ

Recite nam nešto više o sebi, odakle ste, šta ste po zanimanju, dosadašnja radna iskustva?

Rođena sam 1986. godine u Zenici, a odrasla u Vitezu. Oduvijek sam pokazivala interes za hemiju i biologiju, pa kako u BiH nema fakulteta koji kombinuje ta dva zanimanja, odlučila sam se za studij hemije. Nakon sticanja zvanja dipl.inženjera hemije i magistra inženjerske hemije, duži niz godina radim na poslovima usko vezanim za zaštitu okoliša. Bila sam i voditelj laboratorije, koja se bavi analizama okolišnih parametara, a trenutno sam student postdiplomac na odsjeku za Biologiju, smjer Ekologija, PMF Sarajevo.

Recite nam nešto više o ovom poslu?

Upravljanje okolišem i transparentnim odnosom sa lokalnom zajednicom je velika prilika, ali i veliki izazov. Velika prilika, jer u FBiH zakonska regulativa prepoznaje zaštitu okoliša, ali je upravljanje okolišem nedovoljno definisano i to kroz integriranu zaštitu komponenti okoliša, te nedovoljno zastupljeno u praksi. Eastern Mining ide stepenicu više i upravljanju okolišem pristupa poštivajući vrlo rigorozne IFC standarde i Ekvatorske principe. Svakako da je i veliki izazov, jer rudarenje ima uticaje na okoliš i lokalnu zajednicu. Ovi uticaji su svakako pozitivni po lokalnu zajednicu, ali naravno bez adekvatnog upravljanja mogu biti i negativni. Cilj rada odjela za okoliš i socijalno upravljanje je negativne uticaje na vrijeme prepoznati, iste sprječiti, a ako to nije moguće onda ublažiti.

Zašto je važno brinuti se o okolišu u ovoj fazi, kada imamo istraživačke radove i projektovanje?

Upravljanje okolišem starta prije početka bilo kakvih radova. Važno je sagledati stanje okoliša kako je ono sada, naročito kada imamo situaciju da je to preuzimanje nekog starog zatvorenog rudnika. Sagledavanje stanja okoliša, kada se ozbiljno pristupa je dugotrajno i zato se koristi riječ monitoring

je dugotrajno i zato se koristi riječ monitoring (praćenje) i to različitih aspekata. S pravim ulaznim podacima, definisu se smjernice za projektovanje i osigurava se da već sada, u ranim fazama projekta, kada govorimo o eksploataciji i preradi rude, govorimo o rizicima po okoliš i istim upravljam. Svakako sve navedeno prati iskren i transparentan odnos sa lokalnom zajednicom.

Šta Vas je potaklo/privuklo da se pridružite Eastern Mining timu?

Kako sam već i rekla, ova kompanija upravljanju okolišem pristupa strateški i vrlo ozbiljno, sam posao je vrlo dinamičan i to me pokreće.

Kakvi su Vaši pogledi na ovaj Projekat?

Vjerujem da ovaj rudnik može da zaživi punim sjajem, a odgovornost na svima nama je da to tako i bude.

INTERVJU SA GORDANOM LUKIĆ

Želim da Vam se zahvalim na Vašem izdvojenom vremenu i tome što ćete govoriti za naš Eastern Mining biltén o svom iskustvu i zaposlenju, a koji je u sklopu projekta "Living history project". Za početak recite nam nešto više o sebi?

Ja sam Gordana Lukić, rođena sam 20.9.1961. godine u Donjoj Borovici, u najljepšem mjestu na svijetu. Tu sam živjela do 1987. godine kada sam se udala i preselila u Vareš. Završila sam osnovnu školu i nakon toga kurs šivanja i krojenja.

Šta je bio Vaš prvi posao?

Moje prvo radno iskustvo je bilo na moru, u Srebrenom, Hrvatska, gdje sam radila kao spremaćica i servirka. A moj prvi stalni posao je bio u Energoinvestu. Tu sam radila kao kuharica, a poslije sam radila na posluživanju u šanku u tadašnjem restoranu.

Koliko je ljudi bilo zaposleno u sektoru u kojem ste Vi bili zaposleni?

U Energoinvestu je radilo oko 500 ljudi, a u našem sektoru kuhinje i restorana bilo nas je dvanaest. Radila sam u dvije smjene, ali sam radila i skraćeno u drugoj smjeni npr. navečer sam radila do 21:00 sat i imala sam obezbjeđen prevoz.

Već ste spomenuli da je u Rudniku tada radilo oko 500 osoba, da li je neko od članova Vaše porodice ili rodbine radio u rudniku?

Moj tata je bio rudar, u rudniku je zaradio i penziju, ali on je radio na Smreci i na Rupicama u Borovici. Sjećam se da sam kao djevojčica nosila tati ručak na rudnik na Rupice.

U vremenu kada ste Vi radili u Rudniku olova, cinka i barita da li je bilo zaposlenih žena?

Da, bilo je mnogo zaposlenih žena u rudniku, na flotaciji, u laboratoriji i slično. Sve su to tada bili mladi ljudi, kao i vaša firma sada – podsjećate me na taj period.

Šta Vam se najviše sviđalo u Vašem poslu, zbog čega ste voljeli da radite?

Voljela sam svoj posao jer sam bila u komunikaciji sa ljudima, svi su dolazili u bar vrlo često. Bilo je jako zabavno i interesantno za mene. Bila sam sretna, mlada, plaće su bile solidne i stvarno nam je bilo prelijepo.

Kada pogledate na život nekad i sad, na području općine Vareš, možete li napraviti poređenje?

Mogu, zbog toga što je meni žao sadašnjih generacija mladih ljudi, što nemaju posao, pogotovo mi je žao osoba koje su obrazovane. Prije se jedva čekalo da se završi zanat i da se zaposli jer su nas poslovi čekali. Zato bih voljela da ovaj rudnik zaživi.

Kako je Vareš izgledao na vrhuncu svoje moći u doba kada je radio Rudnik olova, cinka i barita?

Život je u Varešu tada bio

prelijep. Barem meni. Bilo nam je sve redovno, imali smo zdravstvo kako treba, što je najbitnije.

Vi ste dugo bili i predsjednica Udruge „Majka Terezija“ – možete li nam reći nešto više o tome?

Udruga „Majka Terezija“ je osnovana 1998. godine. Ja sam 22 godine bila predsjednica da bi ove godine Udruga prestala sa radom. Naš cilj je bila pomoći starim, bolesnim i svim osobama loše materijalne situacije. Djelovali smo na području cijele općine Vareš i saradivali sa mnogim nevladnim organizacijama kako iz BiH, tako i iz susjednih zemalja. To je bilo za mene prelijepo iskustvo jer je humanitarni rad moja ljubav. Evo i nakon gašenja Udruge, ja i dalje obilazim i pomažem kome je potrebno.

Kada su Rudnik i Željezara radili, je li se polagalo dovoljno računa o zaštiti okoliša i poštivanju tadašnjih zakona te oblasti?

Mislim da to tada nije bio ni prioritet. Vareš ipak nije bio toliko zagađen koliko je bila Zenica. Vareš je uvijek bio čist grad.

Imate li neku poruku za mlade ljudе koji tek počinju graditi svoje karijere?

Neka sve iskuse dok su mladi, ja da sam mlada ja bih uvijek tražila u svom gradu posao i ne bih otišla.

Hvala Vam na Vašem izdvojenom vremenu uz nadu da će se ova saradnja i dalje nastaviti i unaprijeđivati.

Hvala i Vama što ste mene izabrali. Moja je životna želja je da ovaj rudnik bude uspješan, da mladi ljudi imaju posao i da ostanu tu. Oni su budućnost.